

## BRÁNA DO PEKLA

Neděle, 05 prosinec 2021

Martin

zvolna procital, snad ho probudily nějaké hlasy? Ale len mu téměř itila hlava a ctil nepřeměnně mravenění - po celém těle. Nemohl se pohnout. Po chvíli se pokusil otevřít oči, ale stejně viděl jen rozmazané siluety v bledém pokoji. Vážně bylo přikryto jedním zřivým mlhy. Chvělemi zase zřel v domě - ... Kde to jsem? Jakoby z dleli slyšel dva hlasy, které k sobě velmi naléhavě mluvily.

Zbystřil pozornost a pokoušel se zachytit aspoň otřáskující jejich vte. Že Pochopte, pane - primáček, s ním nutně potěbuji mluvit, že kal tmavě stán.

Bledě silueta mu odpovídala: Že Ale to je naprosto vyloueno, pane kapitáne. Do rána byl na operánně sáje a probral se teprve přechvílí. Nebžt silně dčvky morfinu, skuěl by bolest - jako zvě. Zlomenina spodiny lebeě, přiel o jedno oko, máj utrženou slezinu a těk pohmoždě niny po celém těle. Ostatně, máj i zlomenou elist, takže vjím v nejbližích dnech stejně nic nepřekne. Za normálněch okolnost - jsou ta zraně - neslučitelně s životem. A nebžt jeho mimořádně silně tělesně konstituce, uš by tady asi nebyl. Přěil to vlastně jenom zřizrakem. Jeho stav stějí i naděle kritickě a poěid jejtě, neměj vyhrěno!

Že koda, máj jsem na mysli jenom přir triválněch informac. Nikdo netě, co iniciovalo ten řleně amok. Zastavě se tu později, tady uš stejně nic nespěchěme. Ten chlap, co mu to udělal, pak doma vyhodil šenu z osmého poschodě - panelěku a sěm vyskoil za n. Sběrali jsme je dole lopatou!

Že Věm, slyěla jsem o tom, tě rodinně tragědie je plně řpitě. Přě po nich staly dvě děti. Přě-řerně! Tak tuhle přěci vjím rozhodně nezřvidě-mě!

Pokud věm, tak mezi personělem vaě - JIPky, pracuje dokonce sestra tě zavražděně.

Že Mysěte vrchně sestru Alenu Zachovou? Ano, jeě - dvojě, jakoby si z oka vypadly. Alenu zněm uš lěta, a kdyš jsem je neděvno obě potkala ve městě, nepoznala jsem, která je která. Tak neuvěřitelně si byly podobně. Ale májte smělu, ona máj dneska aš noě - směnu.

Že No tak to jste mně moc nepotě, že překl mrzutě mušskě hlas. Že Co se dějí dělat? Zastavě se později.

Oba hlasy se vzdalovaly a Martin, který slyšel jen přir otřáskavě dialogu, horeěnatě přemějlel. Proboha, o kom to mluvili? Snad ne! Zvolna se proběral z agěnie a usilovně se snašil listovat v zmlěně paměti. Věřejějek byl přěce den, jako kašdě jině. Jen matně si vybavoval kluzkě tělo, vzpě-najě-cě - se pod n. Haniěka! Boě, to je šenskě, krev a mlěko! A pak s v nějakě hospodě!

\* \*  
\*

Prošel kolem věěpu k masivněm



Pak ztratil v domě!

\* \*  
\*

Stanišková - sestra Alena Zachová  
usedla nad svou poslední nošičku a s cigaretou v ruce, se ubírala klikatými  
cestičkami vzpomínek na svou sestru Hanu, co teď už není!

Jednoho dne skončil čas dýchání  
her. Obě se ocitly se na prahu dospívání,  
přinášejícího tušená sladkých tajemství. Panenky i korálky dýchání slz byly  
rájzem zapomenuty a jejich sesterské klásky pookřily z dávnost. Jejich panenské  
klásky, které tak omamně voněly po jasmínu, zvlhly jantarem vzrušená. A  
tak za dlouhých večer se ve svém dává-m pokojí vydávaly na vřelou cestu  
hledání, protože nejcitlivější mástečka na záenském těle, ta přeci pozná zase  
jenom šena. Aniž se to kdo dozvědí, Alena s  
Hankou nalézaly rozkoj ve vzájemných dotekch, které jim přinášely sladkou chuť  
zakázaného ovoce. Krev jim se divoce bouřila ve spánkách a slast objevování v  
nich probouzela touhu a zrychlovala dává-dech. Citlivé doteky nášních dlaní a  
ost, jítily jejich křehké city a rozsvěcely dva páry modrých očí nepoznanou  
rozkoj. Vzrušená stěná dvou dávách hrdel bylo pokaždě jak mávnutá stěná-brnících  
křehkých del dvou racká, která bok po boku vzlétají k oblakům. Alena si bláhově  
namlouvala, že to nikdy neskončí.

Ale najednou přišel zlom. V  
široké její Haniškové se objevil muž, který rozbil jejich sesterské milování  
napráš. Přišel nepozvan. Elegán s vřelou Fahrenheita. Přítom kdysi obě dvě, Hanka i Alena, zbožňovaly  
tu ojedinelou vřelou z francouzské stěny plnokrevné Christiana Diora. Ta vřelou  
parfému Fahrenheit přiváděla do nejistoty obě, ale ani ve snu netušily, že pro  
jednu z nich se stane osudnou.

Jmenoval se Petr a Alena ho od  
první chvíle nenáviděla, protože je ukradl sestru i lásku v jediném podobě.  
Jednoho dne si přišel o Hanku těmi s kyticí. A když potom opouštěl jejich dům,  
jakoby spolu s ním odcházela i jejich láska. A nechala Alenu samotnou v slzách.

Ale Petr byl v tuto chvíli už  
mrtev, stejně jako její milovaná Hanka. On si to rozhodně zasloužil. Tak  
nemilosrdně vyrval její milovanou z lána panenské přímě-rodě Vysočiny a  
tám udělal kolosální chybu. Hanišková citlivě duje, zvyklá na jiskřivou - tělo - ku,  
romantiku hlubokých lesů a voněcí luk, plných květů i motýlů, se v chladném  
betonu sá-dlící cívě beznadějně ztracená. Byla zvyklá lást, volně jako ptáček.  
A pak se ocitla se dvěma dými na krku, zavřená, zajatá v kleci nejvyššího  
patra paneláku. Hanka byla jak Marie Antoinetta po šesku. Ta ve svých  
šestnácti přišla z Rakouska do Francie jako manželská Ludvíka XVI., aby tam v  
osmatnácti skončila na popravišti za hlasitěho tělu. Mezitím se trápila,  
koketovala, flámovala, utrácela, hřívila. Slavně královna se složitě osudem,  
Marie Antoinetta.

Hanka, zaskočená jedná, manželským stereotypem i zoufalstvím, unikala do paralelního světa  
plného mužů, kteří se aspoň pokoušeli jít porozumět a hladit její poetickou duji.  
Dát jejímu dravému tělu vřelost, že je její přímělivou ženou. Byly to jen  
drobné epizody, naplněné její nenucenou koketérií a lehkým flirtem. Byla zprvu opatrná,  
ale s jadem roste chuť a ona ani ve snu netušila, že se jednou má už utrhnout  
ucho od dávnosti, se kterou si chodila ke studince pro šitá. Ztrácela opatrnost  
a nevědomky kopá-rovala osud Marie Antoinetty až do samotného konce. Pohřbí  
trpělivosti přímětel příměchová - noci...

Alena si unaveně promnula zápisť a zběhla  
pohlédla na hodinky. Do konce slušně už zbývalo jen pouhých pár minut. V šatně  
to bzučelo jako v úlu. Obláčky - se dáváta končila nošička - slušně a loučila se  
s příměchová-mi, které společně se svými skřepkami otevíraly i nově den.

Teď nebo nikdy. Neslyšela  
vklouzla do pokoje. V záhlaví - laska zbavená pohledla na páťmá-stroje, které signalizovaly kritický stav pacienta. Jediným pohybem vypnula aparatury, udržující - základní - životní funkce. Splnila svoji věšvatou povinnost.  
Křtice vykala a pak je znovu uvedla do innosti. Okamžitě se ozval alarm, nažtá - dosud ztlumený na n - intenzitu.

Z chodby sem pronikal hluk  
bouchání - vřnic, chystáních ke sn - dani a bzuání - alarm nebylo téměř slyšet. Oddechla si, bez ohlednutá pokoj a rychle smáovala k žatná. Pozdravila se s ranní - smí - nou a bleskově se oblékla. Rychlově tah s ná - slá - tl do páťmá - zemní - ho podlaží. Lá - se nadechla studeného vzduchu. Já - m ozdobený smrký nemocní - aleje si nad řínem sví - kly svou tenkou košílku, utkanou z ranní - rosy.

Alena vzhledla k parkovišti a  
její - roztažená oči zoufale hledaly ostře - ervený peugeot. Někde tady mus - páťmá - bít! Když spatřila blikající - rudý v - z, oddechla si a rozhodněm krokem zamá - k němu. Plavovlájska, sedící - za volantem, se na ni usmála a nahnula se páťmá - sedadlo spolujezdce. Spolu s dvěma se pootevě - i vstá - halenky a odhalil její - plně - prsy. Alena spá - nastoupila. - Ahoj Zuzko - vydechla a páťmá - vlas - m. Pak provinile vzhledla a v Zuzaniných zelených oči - ch, které ji hebcce pohladily, spatřila hedvábné doteky vycházející - ho slunce. Křtice se políbily a obě - vně - maly vlnění - nost svých pootevě - ených vlhkých rtů, které si tiše nabí - dly v tom krátkém ranní - m okouzleně - ...

- Eus miláku! Tak co má - j  
maná - lek, vyšlo to? - zeptala se Zuzana a nedočkavě - já - visela na rtech. - Tě - sně - páťmá - jestou jsem Martina o hlesla tiše Alena a s povzdechem složila hlavu do dlaní.  
- Jsi formit, Alenko, já - vě - la, že je na tebe spolehnutá. - ekla Zuzana a konejšivě ji pohladila po vlasech. Byly tak - asně - erně! Jako antracit. Byly - erně - je - , ne - dne - tmavě noc, kterou probdělala s oči - ma, visící - ma na mobilu. - A u - klá - dek, l - sko, - dotkla se Zuzana ná - Alenina chvě - cí - ho se zá - stá - , - že - u - jen pár - dnů - po - ká - me, a se v - jecho uklidně. A pak se k tobě - nastě - huj - e!  
Za - adila jedni - ku, energicky páťmá - j - plyn a - ervený peugeot se rozjel k d - lní - mu páťmá - i, vstá - c novému dni.

- Má - j dost benzínu? - , ozvala se nejistě Alena.

- Neboj, stavila jsem se hned  
ř - no na benzín - ce a vzala jsem plnou ná - drá - , - uklidnila ji Zuzana se suverenně - m - smí - vem na rtech.

- Vidě - las to, Zuzko? - erně  
ko - ka! - e - pitla polekaně Alena a rezignovaně dodala: - Proboha, snad to není - jak - zlá - znamená - ? - - Neboj, zlatě - ko, Bě - h páťmá - ce není - , kolikrát ti to má - im je - t - á - kat? A my dvě - jsme si smě - ly vybraly u - vrchovatě - , - uklidnila ji Zuzana a povzbudivě dodala: - Te - u - není - ani Hanka ani Martin, jsme jen my dvě - . A - ek - j - n - s u - jenom - stá - . - Obě - ulehě - eně - oddechly a jejich oči se křtice setkaly. Zuzana si uvě - domovala, jak miluje ty andě - lské tmavomodré oči. - N - dherně - z - telnice Aleniných oči - se ná - hle roz - á - ily d - sem. Zuzana strnula. Pozdě!

Jejich v - z prorazil chatrně - z - bradl - mostu  
a z - til se do propasti d - nice pod nimi, páťmá - mo pod kola jedouc - ho

kamiãnu. Peugeot se po dopadu vzãal a pohãbil je v hoãcã-m pekle. Å okovanã½ Å™idiã• kamionu staãil jen prudce Åilãpnout na pedãl brzdy, ale vãdãl, Å¾e je zcela bez Åance. Obrovskã hmota kamionu drtila havarovanã auto, kterã se sneslo z nebe.

Kamion se ve smyku vzpããil. S planouã-m klubkem vozu pãed sebou prorazil Åelnã svodidla a vzejal se vstãc skalnã-mu masivu. Pak ve zlomku vteãiny straãlivou silou pãibil trosky peugeotu na skãlu...

ANQUETIL